

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

z 30. júna 2016 (*)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Zásada lojálnej spolupráce – Zásady ekvivalencie a efektivity – Vnútroštátna právna úprava stanovujúca spôsoby vrátenia neoprávnene vybratých daní s úrokmi – Výkon súdnych rozhodnutí týkajúcich sa takých nárokov na vrátenie na základe právneho poriadku Únie – Vrátenie rozložené na obdobie piatich rokov – Podmienenie vrátenia existenciou prostriedkov vybratých ako daň – Neexistencia možnosti núteného výkonu rozhodnutia“

Vo veci C-200/14,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Tribunalul Sibiu (Krajský súd v Sibiu, Rumunsko) z 20. marca 2014 a doručený Súdnemu dvoru 22. apríla 2014, ktorý súvisí s konaním:

Silvia Georgiana Câmpean

proti

Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Mediaș, teraz Serviciul Fiscal Municipal Mediaș,

Administrația Fondului pentru Mediu,

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predseda druhej komory M. Ilešiu (spravodajca), sudcovia C. Toader, A. Rosas, A. Prechal a E. Jarašiūnas,

generálny advokát: M. Szpunar,

tajomník: L. Carrasco Marco, referentka,

so zreteňom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 22. októbra 2015,

so zreteňom na pripomienky, ktoré predložili:

- S. G. Câmpean, v zastúpení: D. Târșia, avocat,
- rumunská vláda, v zastúpení: R. H. Radu, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci V. Angelescu a D. M. Bulancea, poradcovia,
- Európska komisia, v zastúpení: R. Lyal, G. D. Balan a M. Wasmeier, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 18. februára 2016,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 6 ZEÚ, zásad, ktorými sa má riadiť vrátenie vnútroštátnych daní vybraných v rozpore s právom Únie, ako aj článkov 17 a 20, článku 21 ods. 1 a článku 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“).

2 Tento návrh bol podaný v rámci konania, ktorého účastníkmi sú na jednej strane pani Silvia Georgiana Câmpean a na strane druhej Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Mediaș (Miestna správa verejných financií v regióne Mediaș, Rumunsko) a Administrația Fondului pentru Mediu (Správa fondu pre životné prostredie, Rumunsko), vo veci vrátenia dane vybratej v rozpore s právom Únie, ktorú pani Câmpean musela zaplatiť pri prihlásení motorového vozidla pochádzajúceho z iného členského štátu, v Rumunsku, ako aj zaplataenia príslušných úrokov.

Rumunský právny rámec

3 Legea nr. 9 privind taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule (zákon č. 9 o dani za znečisťujúce emisie z motorových vozidiel) zo 6. januára 2012 (*Monitorul Oficial al României*, časť I, č. 17 z 10. januára 2012, ďalej len „zákon č. 9/2012“) zaviedol daň za znečisťujúce emisie z motorových vozidiel kategórií M1 až M3 a N1 až N3. Podľa článku 4 ods. 1 tohto zákona povinnosť zaplatiť túto daň vzniká najmä pri prvom prihlásení motorového vozidla v Rumunsku.

4 Článok XV Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8 pentru modificarea și completarea unor acte normative și alte măsuri fiscale bugetare (mimoriadne nariadenie vlády č. 8 o zmene a doplnení niektorých normatívnych aktov a iných daňových a rozpočtových predpisov) z 26. februára 2014 (*Monitorul Oficial al României*, časť I, č. 151 z 28. februára 2014, ďalej len „OUG č. 8/2014“) stanovuje:

„1. Zaplataenie súm stanovených súdnym rozhodnutím vo veci vrátenia dane za znečistenie životného prostredia motorovými vozidlami a dane za znečisťujúce emisie z motorových vozidiel, úrokov vypočítaných až do dňa úplného zaplataenia a nákladov spojených so súdnym konaním, ako aj iných súm, ktoré stanovil súd, sa v prípade ich splatnosti do 31. decembra 2015 vykoná v rozmedzí piatich kalendárnych rokov, pričom každoročne sa zaplatí 20 % z tejto sumy.

2. Žiadosti daňovníkov o vrátenie dane stanovené v odseku 1 sa spracujú v súlade s ustanoveniami [Ordonanța Guvernului nr. 92 privind Codul de procedură fiscală (nariadenie vlády č. 92 o správe daní) z 24. decembra 2003 (*Monitorul Oficial al României*, časť I, č. 941 z 29. decembra 2003, ďalej len „OG č. 92/2003“)] v znení neskorších zmien a doplnení v lehote 45 dní od predloženia žiadosti, pričom platba ročných čiastkových súm sa vykoná podľa splátkového kalendára, ktorý vypracovala Správa fondu pre životné prostredie.

3. Lehota stanovená v odseku 1 začína plynúť od okamihu uplynutia lehoty uvedenej v odseku 2.

4. Počas obdobia uvedeného v odseku 1 sú všetky exekučné konania zo zákona prerušené.

5. Sumy uvedené v odseku 1, uhrádzané podľa tohto mimoriadneho nariadenia, sa upravujú na základe indexu spotrebiteľských cien, ktorý zverejňuje Národný štatistický úrad.

6. Ministerstvo životného prostredia a klimatických zmien s ministerstvom verejných financií spoločným nariadením stanovujú postup, podľa ktorého sa v lehote stanovenej v odseku 1 vykoná platba na základe exekučného titulu.

7. Zostatky súm na základe exekučných titulov vydaných do dňa nadobudnutia účinnosti tohto mimoriadneho nariadenia, ktorých exekúcia sa ešte nezačala, sa vyplatia podľa odsekov 1 až 6.“

5 Podľa dôvodovej správy OUG č. 8/2014 bolo jeho prijatie odôvodnené predovšetkým „ťažkosťami pretrvávajúcimi do dnešného dňa v súvislosti s výkonom súdnych rozhodnutí, ktorých predmetom je zaplatenie sumy dane za znečistenie životného prostredia motorovými vozidlami a dane za znečisťujúce emisie z motorových vozidiel, s prihliadnutím na nepriaznivý vplyv núteného výkonu na základe exekučných titulov za všeobecne platných podmienok, tak na rozpočet Správy fondu pre životné prostredie, ako aj na konsolidovaný rozpočet [a] vzhľadom na potrebu zaviesť osobitné pravidlá s obmedzenou dobou uplatnenia v oblasti núteného výkonu súdnych rozhodnutí, ktorým sa nariaďuje zaplatenie sumy dane za znečistenie životného prostredia motorovými vozidlami a dane za znečisťujúce emisie z motorových vozidiel. Neexistencia takých ustanovení by totiž mala za následok nemožnosť zachovať rozpočtovú rovnováhu a implicitne nesplnenie vnútorných povinností Správy fondu pre životné prostredie a povinností Rumunska v oblasti ochrany životného prostredia ako členského štátu Európskej únie“.

6 Ordinul nr. 365/741 al ministrului mediului și schimbătorilor climatice și al ministrului finanțelor publice privind aprobarea Procedurii de efectuare a plăților sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect restituirea taxei pe poluare pentru autovehicule și a taxei pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule și a modelului și conținutului unor formulare și pentru modificarea anexei nr. 4 la Ordinul ministrului mediului și schimbătorilor climatice și al viceprimarului, ministrul finanțelor publice, nr. 490/407/2013 pentru aprobarea Procedurii de restituire a sumelor prevăzute la art. 7, 9 și 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule, precum și a sumelor stabilite de instanțele de judecată prin hotărâri definitive și irevocabile (nariadenie č. 365/741 ministra životného prostredia a klimatických zmien a ministra verejných financií o schválení postupu zaplatenia súm stanovených súdnymi rozhodnutiami, ktorých predmetom je vrátenie dane za znečistenie životného prostredia motorovými vozidlami a dane za znečisťujúce emisie z motorových vozidiel, ako aj o schválení vzoru a obsahu určitých formulárov a o zmene a doplnení nariadenia ministra životného prostredia a klimatických zmien a podpredsedu vlády, ministra financií č. 490/407/2013 o schválení postupu vrátenia súm uvedených v článkoch 7, 9 a 12 mimoriadneho nariadenia vlády č. 9/2013, ktorým sa zavádza environmentálna daň z motorových vozidiel, ako aj o sumách stanovených súdmi v konečných a nemenných rozhodnutiach) z 19. marca 2014 (ďalej len „nariadenie č. 365/741/2014“), bolo prijaté na základe článku XV ods. 6 OUG č. 8/2014 a stanovuje pravidlá uplatnenia uvedeného článku XV.

7 Článok 1 ods. 2 a 3 tohto nariadenia stanovuje:

„2. Zaplatenie súm stanovených súdnym rozhodnutím vo veci vrátenia dane za znečistenie životného prostredia motorovými vozidlami a dane za znečisťujúce emisie z motorových vozidiel, úrokov vypočítaných až do dňa úplného zaplatenia a nákladov spojených so súdnym konaním, ako aj iných súm, o ktorých rozhodol súd, sa v prípade ich splatnosti do 31. decembra 2015 vykoná v rozmedzí piatich kalendárnych rokov, pričom každoročne sa zaplatí 20 % z tejto sumy podľa článku XV [OUG č. 8/2014].

3. Žiadosti daňovníkov o vrátenie súm uvedených v odseku 2 sa vybavujú v súlade s ustanoveniami [OG č. 92/2003] v lehote 45 dní od podania žiadosti, pričom platba ročných splátok sa vykoná podľa splátkového kalendára schváleného na tento účel...“

8 Článok 3 uvedeného nariadenia stanovuje:

„Sumy uvedené v článku 1 ods. 2 vrátane akýchkoľvek ich opráv vyplývajúcich z aktualizácie

uskutočnenie ku dňu platby, sú pokryté sumami zaplatenými ako [environmentálna] daň z rozpočtu Fondu pre životné prostredie.“

9 Príloha 1 nariadenia č. 365/741/2014 vo svojej kapitole I zavádza postup uplatniteľný na zaplatenie súm uvedených v článku XV ods. 1 OUG č. 8/2014 a stanovených súdnymi rozhodnutiami, ktorých predmetom je vrátenie dane za znečistenie životného prostredia motorovými vozidlami a dane za znečisťujúce emisie z motorových vozidiel.

10 Podľa bodov 7 a 19 kapitoly I tejto prílohy 1:

„7. K žiadosti o vrátenie treba na účely overenia priložiť tieto dokumenty:

a) úradne overenú kópiu vykonateľného rozsudku;

b) preukaz totožnosti fyzickej osoby alebo zástupcu právnickej osoby spolu s kópiou splnomocnenia, ktoré mu bolo udelené;

...

19. Na zaplatenie každej ročnej splátky podľa splátkového kalendára aktualizovaných súm a úrokov stanoveného v bode 11 príslušný daňový orgán spracuje a vykoná prípadné započítania s prihliadnutím na akýkoľvek daňový dlh na meno platiteľa ku dňu splatnosti stanovenému pre každú splátku... “

11 Ordonanța Guvernului nr. 22 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii (nariadenie vlády č. 22 o výkone platobných povinností verejných inštitúcií určených exekutívnym titulom) z 30. januára 2002 (*Monitorul Oficial al României*, časť I, č. 81 z 1. februára 2002), v znení uplatniteľnom na skutkové okolnosti vo veci samej (ďalej len „OG č. 22/2002“), vo svojom článku 1 uvádza:

„1. Pohľadávky určené exekutívnym titulom, ktoré sú verejné inštitúcie a orgány verejnej moci povinné vyplatiť, sa uhrádzajú prostredníctvom súm schválených na tento účel v ich rozpočtoch, prípadne kategóriách výdavkov, ktorých sa týka predmetná platobná povinnosť.

2. Pohľadávky určené exekutívnym titulom voči verejným inštitúciám a orgánom verejnej moci nemožno uhradiť prostredníctvom súm určených podľa schváleného rozpočtu na pokrytie organizačných a prevádzkových nákladov, vrátane nákladov na zamestnancov, ktoré im majú umožniť plniť ich úlohy a zákonné ciele, na ktoré boli vytvorené.“

12 Článok 2 uvedeného nariadenia stanovuje:

„Ak sa výkon pohľadávok určených exekutívnym titulom nezačne alebo ak nepokračuje pre nedostatok prostriedkov, inštitúcia, ktorá je dlžníkom, je povinná prijať do šiestich mesiacov potrebné opatrenia na splnenie svojej platobnej povinnosti. Táto lehota plynie odo dňa, keď dlžník dostal platobnú výzvu doručенú príslušným exekutívnym orgánom na žiadosť veriteľa.“

13 Podľa článku 3 OG č. 22/2002:

„Pokiaľ si verejné inštitúcie nesplnia platobnú povinnosť uvedenú v článku 2, veriteľ môže požiadať o vykonanie exekúcie v súlade s občianskym súdnym poriadkom a/alebo inými právnymi predpismi uplatniteľnými v tejto oblasti.“

14 Ordinul ministerului finanțelor publice nr. 2336 pentru aprobarea Procedurii de punere în aplicare a titlurilor executorii în baza căreia se solicită înființarea popriirii conturilor autorităților

institutiilor publice deschise la nivelul unităților Trezoreriei Statului (nariadenie ministra veřejných financí ? 2336 o přijatí postupov na vykonávanie exekučných titulov, na základe ktorých došlo k zablokovaniu útov orgánov verejnej moci a veřejných institucí vedených v štátnej pokladnici) z 19. júla 2011 v znení neskorších zmien a doplnení (alej len „nariadenie ? 2336/2011“) vo svojom článku 10a stanovuje:

„1. V prípade rozhodnutia súdu o zablokovaní útov možno exekúciu uskutočniť len zo zablokovaných súm vo vlastníctve dlžníka alebo zo súm, ktoré mu dlhujú tretie osoby, umožňujúcich uspokojenie pohľadávok, ktoré verejné inštitúcie a orgány uznali za splatné sumy, s výhradou obmedzení uvedených v článku 1 ods. 2 [OG] ? 22/2002, schváleného v doplnenom znení zákonom ? 288/2002, v znení neskorších zmien a doplnení.

2. V prípadoch uvedených v odseku 1 sa *mutatis mutandis* použije postup výkonu exekučných titulov uvedený v článkoch 1 až 10.“

15 Daťové konanie je upravené v OG ? 92/2003.

16 Článok 116 uvedeného nariadenia s názvom „Započítanie“ vo svojich odsekoch 1, 2, 4 a 6 stanovuje:

„1. Pohľadávky štátu alebo správnych a územných celkov alebo ich častí, ktoré predstavujú odvody, dane, príspevky alebo akúkoľvek inú sumu splatnú do konsolidovaného všeobecného rozpočtu, zanikajú započítaním s pohádkami dlžníka predstavujúcimi sumy, ktoré sa majú uhradiť, vrátiť alebo zaplatiť zo štátneho rozpočtu, až do výšky najnižších súm, ak sú oba subjekty navzájom veriteľmi a dlžníkmi, pokiaľ predmetné pohľadávky spravujú tie isté orgány verejnej moci, vrátane ich podriadených jednotiek.

2. Daťové pohľadávky dlžníka sa započítajú so záväzkami patriacimi do rovnakého rozpočtu a zostávajúci rozdiel sa proporcionálne započíta so záväzkami patriacimi do iných rozpočtov bez toho, aby boli dotknuté podmienky stanovené v odseku 1.

...

4. Pokiaľ zákon nestanovuje inak, započítanie sa vykoná automaticky ku dňu, ku ktorému pohľadávky existujú súčasne, sú určité, splatné a vymožiteľné.

...

6. Príslušný daťový orgán na žiadosť dlžníka alebo *ex officio* určí, že došlo k započítaniu...“

17 Článok 24 ods. 1 Legea contenciosului administrativ nr. 554 (zákon ? 554 o správnom súdnom konaní) z 2. decembra 2004 (*Monitorul Oficial al României*, časť I, ? 1154 zo 7. decembra 2004) v znení zmien a doplnení, nazvaný „Povinnosť vykonať exekúciu“, stanovuje:

„Ak je orgán verejnej moci, potom ako bolo vyhovené žalobe, povinný prijať, nahradiť alebo zmeniť správny akt alebo prijať iný akt či vykonať určité správne úkony, právoplatný rozsudok sa vykoná dobrovoľne v lehote stanovenej týmto rozsudkom, a ak taká lehota nie je stanovená, najneskôr do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

18 Pani Câmpean v Rumunsku prihlásila ojazdené motorové vozidlo zakúpené v Nemecku. Na účely tohto prihlásenia pani Câmpean 18. januára 2012 zaplatila sumu 2 737 rumunských lei (RON) (približne 615 eur) ako dať za znečisťujúce emisie z motorových vozidiel stanovenú

zákonom ?. 9/2012.

19 Návrhom podaným 21. februára 2012 na Tribunalul Sibiu (Krajský súd v Sibiu) pani Câmpean žiadala o vrátenie tejto sumy a zaplatenie príslušných úrokov, po?ítaných až do dátumu skuto?ného vrátenia sumy, z dôvodu, že táto da? nie je zlu?iteľná s právom Únie.

20 Vnútroštátny súd mal pochybnosti o zlu?iteľnosti tejto dane s právom Únie, a preto rozhodnutím z 15. novembra 2012 prerušil konanie a podal na Súdny dvor návrh na za?atie prejudiciálneho konania.

21 Súdny dvor uznesením z 3. februára 2014, Câmpean a Ciocoiu (C?97/13 a C?214/13, neuverejnené, EU:C:2014:229), rozhodol, že ?lánok 110 ZFEÚ sa má vyklada? v tom zmysle, že mu odporuje da?, ako je da? za zne?is?ujúce emisie z motorových vozidiel stanovená zákonom ?. 9/2012. Súdny dvor neobmedzil ?asové ú?inky svojho rozhodnutia.

22 V rámci toho istého sporu mal vnútroštátny súd navyše pochybnosti v súvislosti s tým, či je s právom Únie, ako aj s niektorými nástrojmi prijatými Radou Európy zlu?iteľná vnútroštátna právna úprava prijatá po vyhlásení tohto uznesenia Súdneho dvora, týkajúceho sa vrátenia neoprávnene vybratých daní, a najmä ?lánok XV OUG ?. 8/2014.

23 Táto právna úprava okrem iného stanovuje, že vrátenie tejto neoprávnene vybratej sumy sa rozloží na obdobie piatich rokov s ro?nými splátkami vo výške 20 % z celkovej požadovanej sumy, ako aj úrokov a nákladov spojených so súdnym konaním. Pod?a vnútroštátneho súdu takáto právna úprava vzh?adom na to, že neumož?uje výkon súdnych rozhodnutí v primeranej lehote, zasahuje predovšetkým do ú?inného vrátenia neoprávnene vybratých daní, do práva vlastní? majetok a práva na spravodlivý proces.

24 Za týchto podmienok Tribunalul Sibiu (Krajský súd v Sibiu) 22. apríla 2014 rozhodol preruši? konanie a položi? Súdnemu dvoru prvú prejudiciálnu otázku.

25 Následne uvedený súd znovu otvoril ústnu ?as? konania v spore, ktorý prejednáva. Pri tejto príležitosti žalobky?a vo veci samej uviedla, že vzh?adom na nadobudnutie ú?innosti jednak aktov vykonávajúcich ?lánok XV OUG ?. 8/2014 a jednak aktov uplatnite?ných na exekú?né konanie vo?i štátu pri absencii tohto ?lánku XV, je nevyhnutné, aby vnútroštátny súd doplnil svoj návrh na za?atie prejudiciálneho konania. Ke?že v dôsledku týchto aktov sa oneskorí vrátenie neoprávnene vybratej dane jednotlivcom bez toho, aby mohli naproti tomu požadova? nútený výkon rozhodnutí ur?ujúcich ich poh?adávkou, vnútroštátny súd doplnil svoju prvú prejudiciálnu otázku o ?alších pä? otázok.

26 V dôsledku vyššie uvedeného predložil Tribunalul Sibiu (Krajský súd v Sibiu) Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa ?lánok 6 [ZEÚ], ?lánky 17, 20, ?lánok 21 ods. 1 a ?lánok 47 [Charty], zásada vrátenia daní zakázaných právom Únie ustálená v judikatúre Súdneho dvora, odporú?anie Výboru ministrov Rady Európy 16/2003 a uznesenie Parlamentného zhromaždenia Rady Európy ?. 1787/2011 vyklada? tak, že bránia právnej úprave, akú predstavuje ?lánok XV OUG ?. 8/2014?

2. Možno právo Únie, ktoré je uvedené v [prvej otázke], ako aj odporú?anie Výboru ministrov Rady Európy ?. 16/2003, uznesenie Parlamentného zhromaždenia Rady Európy ?. 1787/2011 a odporú?anie Výboru ministrov ?. (80)2 vyklada? v tom zmysle, že bránia právnej úprave, akú predstavuje [nariadenie ?. 365/741/2014], ?lánky 1, 2 a 3 [OG ?. 22/2002] a [nariadenie ?. 2336/2011]?

3. Má sa uvedené právo Únie a judikatúra Súdneho dvora [(rozsudok z 22. júna 1989, Constanzo, 103/88, EU:C:1989:256)] vykladať v tom zmysle, že vnútroštátne správne orgány (v prejednávacom prípade daňové orgány a orgány životného prostredia) musia bezodkladne *ex officio* vykonať súdne rozhodnutia vydané v správnej a daňovej oblasti bez toho, aby osoba, v ktorej prospech sa má uskutočniť vrátenie, musela podať návrh na vykonanie exekúcie alebo dodržať ďalšie formálne požiadavky uložené žalovaným dlžníkom?

4. Aká je podľa práva Únie „okamžitá“ lehota, v ktorej musia vnútroštátne správne orgány vykonať súdne rozhodnutie vydané v správnej a daňovej oblasti alebo vykonať započítanie nárokov osôb, v prospech ktorých sa má uskutočniť vrátenie, s inými vzájomnými záväzkami voči štátu?

5. Má sa právo Únie vykladať v tom zmysle, že sankcie, aké sú stanovené v kapitole II bode 1 písm. b) odporúčania Výboru ministrov Rady Európy č. 16/2003 (konkrétne pokuta stanovená v článku 24 ods. 3 [zákon č. 554 o správnom súdnom konaní]), možno uplatniť aj v prípade nesplnenia peňažných záväzkov, ktoré správnomu orgánu vyplývajú zo súdneho rozhodnutia?

6. Aký majetok možno v súlade s kapitolou II bodom 2 písm. d) odporúčania Výboru ministrov Rady Európy č. 16/2003 zaistiť v prípade exekúcie vedenej proti orgánu verejnej správy?

O právomoci Súdneho dvora a prípustnosti návrhu na začatie prejudiciálneho konania

27 Rumunská vláda namieta neprípustnosť návrhu na začatie prejudiciálneho konania ako celku, keďže odpoveď na prejudiciálne otázky nie je užitočná na vyriešenie sporu vo veci samej. Domnieva sa, že otázky sa týkajú spôsobov výkonu súdneho rozhodnutia, ktoré má tento súd prijať v tomto spore, pričom jeho predmetom je len žiadosť jednotlivca o vrátenie dane neoprávnene vybratej štátom. Vzhľadom na to, že sporová fáza nie je ešte ukončená a na neexistenciu dôkazu preukazujúceho, že pani Câmpean žiadala vnútroštátny súd prijať predbežné opatrenia na výkon súdneho rozhodnutia, ktoré vydal, pre tento súd nie je potrebné pýtať sa na spôsoby výkonu tohto rozhodnutia.

28 Subsidiárne táto vláda namieta tiež neprípustnosť návrhu na začatie prejudiciálneho konania v rozsahu, v akom sa niektoré otázky týkajú nástrojov Rady Európy, ktoré nie sú súčasťou práva Únie.

29 V prvom rade treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora pri otázkach týkajúcich sa výkladu práva Únie položených vnútroštátnym súdom v rámci právnej úpravy a skutkových okolností, ktoré tento súd vymedzí na vlastnú zodpovednosť a ktorých správnosť Súdnemu dvoru neprináleží preverovať, platí prezumpcia relevantnosti. V rámci systému súdnej spolupráce, ktorý je ustanovený v článku 267 ZFEÚ, predovšetkým neprináleží Súdnemu dvoru overovať alebo spochybňovať správnosť výkladu vnútroštátneho práva poskytnutého vnútroštátnym súdom, pretože takýto výklad patrí výlučne do právomoci vnútroštátneho súdu. Súdny dvor, na ktorý sa vnútroštátny súd obrátil s návrhom na začatie prejudiciálneho konania, musí zohľadniť výklad vnútroštátneho práva, ktorý mu bol predložený uvedeným súdom (pozri najmä rozsudok zo 6. októbra 2015, Târșia, C-69/14, EU:C:2015:662, body 12 a 13, ako aj citovanú judikatúru).

30 Navyše Súdny dvor môže odmietnuť rozhodnúť o návrhu na začatie prejudiciálneho konania podanom vnútroštátnym súdom len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad práva Únie nemá nijakú súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, ak ide o hypotetický problém alebo ak Súdny dvor nedisponuje skutkovými a právnymi podkladmi potrebnými na užitočnú odpoveď na položené otázky (rozsudky z 21. mája 2015, Verder LabTec, C-657/13,

EU:C:2015:331, bod 29, ako aj zo 6. októbra 2015, Târşia, C-69/14, EU:C:2015:662, bod 14 citovaná judikatúra).

31 V prejednávanej veci by pristúpenie na argumentáciu rumunskej vlády, podŕa ktorej vnútroštátny súd nemôže v rámci sporu vo veci samej rozhodnúť o spôsoboch výkonu rozhodnutia, ktoré vydá v súvislosti so žiadosťou o vrátenie, ktorú formulovala pani Câmpean, by viedlo k výkladu vnútroštátneho práva, ktorý prináleží jedine vnútroštátnemu súdu.

32 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu, ako aj z jeho doplnenia totiž jasne vyplýva, že vnútroštátny súd sa považuje za príslušný uplatniť právnu úpravu týkajúcu sa spôsobov výkonu rozhodnutia o veci samej, ktoré vydá, vo fáze konania, v ktorej sa nachádza spor, o ktorom rozhoduje. Navyše pani Câmpean vo svojich pripomienkach tvrdí, že tento súd žiadala, aby bolo rozhodnutie o veci samej, ktoré vydá, okamžite vykonateľné a nepodmienečné a aby sa na jeho výkon nevzťahoval článok XV OUG č. 8/2014.

33 Za týchto podmienok a pri neexistencii iných skutočností, na základe ktorých by bolo možné domnievať sa, že odpovede Súdneho dvora na prejudiciálne otázky nebudú užitočné na riešenie sporu vo veci samej, v predmetnej veci nemožno vyvrátiť prezumpciu relevantnosti pripomenutú v bode 29 tohto rozsudku, ktorú tieto otázky požívajú.

34 Pokiaľ ide v druhom rade o tvrdenie, ktorým rumunská vláda namieta neprípustnosť návrhu na začatie prejudiciálneho konania v rozsahu, v akom sa týka výkladu nástrojov Rady Európy uvedených v prejudiciálnych otázkach, je namieste pripomenúť, že právomoc Súdneho dvora podávať výklad v rámci prejudiciálneho konania, ktorá vyplýva z článku 267 ZFEÚ, sa vzťahuje len na normy, ktoré sú súčasťou práva Únie (rozsudok zo 4. mája 2010, TNT Express Nederland, C-533/08, EU:C:2010:243, bod 59 a citovaná judikatúra), čo nie je prípad nástrojov Rady Európy, na ktoré odkazuje vnútroštátny súd v prvej, druhej, piatej a šiestej prejudiciálnej otázke. Súdny dvor teda nemá právomoc odpovedať na tieto otázky v rozsahu, v akom sa priamo týkajú výkladu takýchto nástrojov.

35 S výnimkou spresnenia uvedeného v predchádzajúcom bode treba vyhlásiť, že Súdny dvor má právomoc odpovedať na prejudiciálne otázky a že návrh na začatie prejudiciálneho konania je prípustný.

O prejudiciálnych otázkach

36 Svojimi otázkami, ktoré treba preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa právo Únie má vykladať v tom zmysle, že mu odporuje systém vrátenia daní s úrokmi vybrané v rozpore s právom Únie, ktorých suma bola konštatovaná vo vykonateľných súdnych rozhodnutiach, ako je systém stanovený v článku XV OUG č. 8/2014 a nariadení č. 365/741/2014, alebo subsidiárne v článkoch 1 až 3 OG č. 22/2002 a v článku 10a nariadenia č. 2336/2011.

37 V tejto súvislosti z ustálenej judikatúry vyplýva, že právo na vrátenie daní vybraných v členskom štáte v rozpore s právom Únie je následkom a súčasťou práv, ktoré sú priznané osobám podliehajúcim súdnej právomoci ustanoveniami práva Únie zakazujúcimi takéto dane, ako boli vyložené Súdnym dvorom. členské štáty sú v zásade povinné vrátiť dane vybrané v rozpore s právom Únie s príslušnými úrokmi (pozri rozsudok zo 6. októbra 2015, Târşia, C-69/14, EU:C:2015:662, body 24 a 25, ako aj citovanú judikatúru).

38 V prípade neexistencie právnej úpravy Únie v oblasti vrátenia neoprávnene vybraných vnútroštátnych daní prináleží každému členskému štátu na základe zásady procesnej autonómie určiť príslušné súdy a upraviť procesné postupy týkajúce sa žalôb uvedených na zabezpečenie ochrany práv, ktoré daovníkom vyplývajú z práva Únie (pozri najmä rozsudok zo 6. októbra 2015,

Târ?ia, C?69/14, EU:C:2015:662, bod 26 a citovanú judikatúru).

39 Procesné postupy týkajúce sa žalôb ur?ených na zabezpe?enie ochrany práv, ktoré osobám podliehajúcim súdnej právomoci vyplývajú z práva Únie, nesmú byť menej výhodné ako procesné postupy týkajúce sa podobných žalôb vnútroštátnej povahy (zásada ekvivalencie) a nesmú prakticky znemožniť alebo nadmerne s?ažiť výkon práv, ktoré priznáva právny poriadok Únie (zásada efektivity) (pozri najmä rozsudok zo 6. októbra 2015, Târ?ia, C?69/14, EU:C:2015:662, bod 27 a citovanú judikatúru).

40 Navyše treba pripomenúť, že Súdny dvor už rozhodol, že podľa zásady lojálnej spolupráce ?lenský štát nemôže prijať ustanovenia, podľa ktorých vrátenie dane, ktorú Súdny dvor rozsudkom vyhlásil za v rozpore s právom Únie, alebo nezlu?ite?nosť ktorej s týmto právom vyplýva z takého rozsudku, podlieha podmienkam týkajúcim sa osobitne tejto dane, pričom tieto podmienky sú nevýhodnejšie v porovnaní s tými, ktoré by boli uplatnite?né na také vrátenie, keby tieto ustanovenia neboli prijaté (pozri v tomto zmysle rozsudky z 10. septembra 2002, Prisco a CASER, C?216/99 a C?222/99, EU:C:2002:472, bod 77 a citovanú judikatúru, ako aj z 2. októbra 2003, Weber's Wine World a i., C?147/01, EU:C:2003:533, bod 87).

41 Práve vzhľadom na tieto zásady je potrebné skúmať otázky položené vnútroštátnym súdom.

O zásade lojálnej spolupráce

42 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že ?lánok XV OUG ? 8/2014 a nariadenie ? 365/741/2014, pričom toto nariadenie stanovuje pravidlá na uplatnenie uvedeného ?lánku XV, boli prijaté po uznesení Súdneho dvora z 3. februára 2014, Câmpean a Ciocoiu (C?97/13 a C?214/13, neuverejnené, EU:C:2014:229), v ktorom Súdny dvor rozhodol, že ?lánku 110 ZFEÚ odporuje taká dať, ako je dať za zne?is?ujúce emisie z motorových vozidiel a že táto právna úprava bola prijatá predovšetkým z dôvodu ?ažkostí prejavujúcich sa pri výkone súdnych rozhodnutí, ktorých predmetom je vrátenie súm neoprávnene vybratých daní. V tejto súvislosti je cieľom uvedenej právnej úpravy zaviesť procesné postupy uplatnite?né osobitne na výkon súdnych rozhodnutí s týmto predmetom.

43 Za týchto podmienok a vzhľadom na judikatúru pripomenutú v bode 40 tohto rozsudku prináleží vnútroštátnemu súdu overiť, či tieto procesné postupy sú nevýhodnejšie než tie, ktoré by boli uplatnite?né na také vrátenie, ako je to, o ktoré ide vo veci samej, keby tieto ustanovenia neboli prijaté.

44 Zásada lojálnej spolupráce sa má teda vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby ?lenský štát prijal ustanovenia, na základe ktorých vrátenie dane, ktorú Súdny dvor rozsudkom vyhlásil za dať v rozpore s právom Únie alebo nezlu?ite?nosť ktorej s týmto právom vyplýva z takého rozsudku, podlieha podmienkam týkajúcim sa osobitne tejto dane, ktoré sú nevýhodnejšie než tie, ktoré by boli na také vrátenie uplatnite?né, keby tie nevýhodnejšie neexistovali, pričom dodržanie tejto zásady v prejednávanej veci prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.

O zásade ekvivalencie

45 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že dodržanie zásady ekvivalencie znamená, že ?lenské štáty nestanovia nevýhodnejšie procesné postupy pre žiadosti o vrátenie dane založené na porušení práva Únie, než sú tie uplatnite?né na podobné žaloby založené na porušení vnútroštátneho práva z hľadiska ich predmetu, dôvodov a podstatných prvkov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. júla 2012, Littlewoods Retail a i., C?591/10, EU:C:2012:478, bod 31, ako aj citovanú judikatúru).

46 Prináleží vnútroštátnemu súdu, ktorý má priame poznatky o procesných postupoch určených vo vnútroštátnom práve na zabezpečenie ochrany práv, ktoré osobám podliehajúcim súdnej právomoci vyplývajú z práva Únie, overiť, či tieto postupy sú v súlade so zásadou ekvivalencie. Súdny dvor však môže vzhľadom na posúdenie, ktoré musí vykonať vnútroštátny súd, poskytnúť tomuto súdu určité informácie slúžiace na výklad práva Únie (pozri rozsudky z 1. decembra 1998, Levez, C-326/96, EU:C:1998:577, body 39 a 40, ako aj z 19. júla 2012, Littlewoods Retail a i., C-591/10, EU:C:2012:478, bod 31).

47 Z článku XV ods. 1 OUG č. 8/2014 vyplýva, že cieľom tohto ustanovenia je upraviť spôsoby platby súm určených súdnymi rozhodnutiami, ktorých predmetom je vrátenie neoprávnene vybraných daní, úrokov vypočítaných ku dňu zaplatenia celej tejto sumy a príslušné náklady spojené so súdnym konaním, ako aj každá ďalšia suma stanovená súdmi. Tento článok XV vo svojich odsekoch 1 až 4 stanovuje, že platba týchto súm sa vykoná v rozmedzí piatich kalendárnych rokov, pričom každoročne sa zaplatí 20% z tejto sumy, že žiadosti o vrátenie súm sa spracujú v lehote 45 dní od podania žiadosti, a že každé exekučné konanie sa prerušuje na dobu piatich rokov uvedenú v odseku 1 tohto ustanovenia.

48 Článok 3 nariadenia č. 365/741/2014 spresňuje, že splatné sumy sú kryté sumami zaplatenými z dôvodu environmentálnej dane z rozpočtu Fondu pre životné prostredie. Navyše podľa bodu 7 prílohy 1 nariadenia č. 365/741/2014 ku každej žiadosti o vrátenie treba na účely overenia predložiť určité dokumenty, ako je overená kópia vykonateľného rozsudku a preukaz totožnosti fyzickej osoby. Bod 19 tejto prílohy 1 stanovuje, že príslušný daňový orgán spracuje a vykoná prípadné započítania s prihliadnutím na akýkoľvek daňový dlh na meno platiteľa ku dňu splatnosti stanovenému pre každú splátku.

49 Na účely preukázania, že tieto procesné postupy sú analogické tým, ktoré sú uplatniteľné na podobné žaloby založené na porušení vnútroštátneho práva, rumunská vláda vo svojich pripomienkach uviedla mechanizmus platby v rozmedzí piatich rokov pri zamestnaneckých nárokoch, ktoré podľa vnútroštátneho práva dlhuje orgán verejnej správy jednotlivcom.

50 Táto vláda tiež tvrdí, že lehota 45 dní, počas ktorej sa má vybaviť žiadosť o výkon súdneho rozhodnutia týkajúceho sa vrátenia neoprávnene vybraných daní, vo všeobecnosti zodpovedá lehote 45 dní uplatniteľnej na spracovanie žiadostí o vrátenie súm zo štátneho rozpočtu.

51 Na určenie, či vo veci samej sú dodržané požiadavky zásady ekvivalencie, prináleží vnútroštátnemu súdu v prvom rade zistiť, či žaloby, na ktoré sa uplatňujú procesné postupy, ktoré rumunská vláda považuje za analogické k podmienkam stanoveným v článku XV OUG č. 8/2014 a nariadením č. 365/741/2014 sú z hľadiska ich dôvodov, predmetu, ako aj podstatných prvkov podobné žalobe založenej na porušení práva Únie, ako je tá, o ktorú ide vo veci samej.

52 Ako uviedol aj generálny advokát v bode 34 svojich návrhov, v prejednávanej veci sa zdá, že to tak nie je, pokiaľ ide o žalobu o vrátenie nevyplatených odmien, ktoré dlhuje orgán verejnej správy, čo však prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.

53 Len čo sa identifikujú vnútroštátna žaloba alebo žaloby podobné žalobe dotknutej vo veci samej, ktorá je založená na práve Únie, prislúcha vnútroštátnemu súdu, aby v ďalšom slede určil, či procesné postupy uplatniteľné na takéto vnútroštátne žaloby nie sú v skutočnosti výhodnejšie ako tie, ktoré sú uplatniteľné vo veci samej podľa článku XV OUG č. 8/2014 a nariadenia č. 365/741/2014.

54 Napokon pokiaľ ide o vnútroštátnu právnu úpravu, ktorá sa podľa vnútroštátneho súdu uplatní vo veci, ktorú prejednáva, ak sa tento súd bude domnievať, že zásade ekvivalencie

odporujú článok XV OUG č. 8/2014 a nariadenie č. 365/741/2014, konkrétne články 1 až 3 OGU č. 22/2002 a článok 10a nariadenia č. 2366/2011, spis, ktorým disponuje Súdny dvor, neobsahuje žiadnu informáciu, ktorá by umožňovala dospieť k záveru, že táto právna úprava sa rozdielne uplatňuje na spory založené na práve Únie a na podobné spory založené na vnútroštátnom práve, takže sa zdá, že táto právna úprava predstavuje všeobecne uplatniteľnú právnu úpravu na administratívne spory, čo na pojednávaní potvrdila aj žalobkyňa vo veci samej.

55 Navyše s ohľadom na niektoré tvrdenia uvedené žalobkyňou vo veci samej v jej pripomienkach, ktoré možno chápať v tom zmysle, že spôsoby výkonu súdnych rozhodnutí týkajúcich sa práv založených na právnom poriadku Únie majú byť totožné bez ohľadu na povahu sporu, treba zdôrazniť, že dodržanie zásady ekvivalencie zahŕňa rovnaké zaobchádzanie so žalobami založenými na porušení vnútroštátneho práva a s podobnými žalobami založenými na porušení práva Únie, a nie ekvivalenciu vnútroštátnych procesných predpisov uplatňujúcich sa na spory inej povahy alebo na spory spadajúce do dvoch odlišných oblastí práva (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. októbra 2015, *Orrizonte Salute*, C-61/14, EU:C:2015:655, bod 67, ako aj zo 6. októbra 2015, *Târșia*, C-69/14, EU:C:2015:662, bod 63 a citovanú judikatúru).

56 Zásada ekvivalencie sa má teda vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby členský štát stanovil nevýhodnejšie procesné postupy pre žiadosti o vrátenie dane založené na porušení práva Únie, než sú postupy, ktoré sa uplatňujú na podobné žaloby založené na porušení vnútroštátneho práva. Prináleží vnútroštátnemu súdu, aby vykonal overenia potrebné na zaručenie, že bude táto zásada dodržaná, pokiaľ ide o právnu úpravu uplatniteľnú v spore, ktorý prejednáva.

O zásade efektivity

57 Pokiaľ ide o požiadavky zásady efektivity, treba v prvom rade preskúmať, či systém vrátenia dane vybratej v rozpore s právom Únie, ako je systém zavedený pravidlami stanovenými v článku XV OUG č. 8/2014 a nariadením č. 365/741/2014, nadmerne sťažuje alebo prakticky znemožňuje uplatňovanie práv vyplývajúcich z právneho poriadku Únie s prihliadnutím na postavenie týchto pravidiel v celkovom konaní, priebeh tohto konania a osobitosti týchto pravidiel na vnútroštátnych súdoch (pozri v tomto zmysle rozsudky z 27. júna 2013, *Agrokonsulting* 04, C-93/12, EU:C:2013:432, bod 48, ako aj zo 6. októbra 2015, *Târșia*, C-69/14, EU:C:2015:662, body 36 a 37).

58 V tejto súvislosti treba uviesť, že podľa tejto právnej úpravy osoba podliehajúca súdnej právomoci, ktorej bolo súdnym rozhodnutím priznané právo na vrátenie spornej dane, sa musí obrátiť na príslušný orgán verejnej moci, aby podala žiadosť o vrátenie sumy zaplatenej ako táto daň spolu s dokumentmi potrebnými na splnenie povinností, ktoré má tento orgán podľa exekučného titulu. Na rozdiel od toho, čo sa podľa všetkého domnieva žalobkyňa vo veci samej, sa nezdá, že by taká požiadavka, sama osebe a pri neexistencii dôkazu týkajúceho sa najmä existencie prípadných prekážok v súvislosti napríklad s neprimeranými trovami takého konania, nadmerne sťažovala vrátenie takej dane, ako uviedol aj generálny advokát v bodoch 44 a 45 návrhov.

59 Inak je to v prípade, ak sa voči osobe podliehajúcej súdnej právomoci, ktorá získala taký exekučný titul po skončení súdneho konania a ktorá podala žiadosť o jeho vykonanie na príslušný orgán verejnej moci, uplatní v zmysle právnej úpravy dotknutej vo veci samej lehota piatich rokov, kým sa dosiahne vrátenie celej splatnej sumy, čo má za následok zachovanie protiprávneho stavu namiesto jeho čo najskoršej nápravy.

60 Navyše vrátenie splatných súm podľa článku 3 nariadenia č. 365/741/2014, ako to na pojednávaní uviedli aj dotknuté osoby, závisí od disponibility prostriedkov vybraných ako daň z vozidiel, teda ako environmentálna daň. Osoba podliehajúca súdnej právomoci v tejto súvislosti

nemá nijaký prostriedok, ktorý by jej umožnil donútiť príslušný orgán verejnej moci splniť svoje povinnosti, keď ich prestane plniť dobrovoľne, vzhľadom na to, že nútený výkon všeobecného práva je v zmysle tej istej právnej úpravy vylúčený počas lehoty piatich rokov.

61 Za týchto okolností treba usudzovať, že taký systém vrátenia súm vybratých v rozpore s právom Únie, zvýšených o úroky, ktorých výška bola určená vykonateľným súdnym rozhodnutím, ako celok stavia osobu podliehajúcu súdnej právomoci do situácie dlhotrvajúcej neistoty v súvislosti s okamihom, kedy dosiahne vrátenie neoprávnene vybratej dane v celej výške, bez toho, aby mala prostriedky na donútenie orgánu verejnej moci splniť svoju povinnosť, ak ju neplní dobrovoľne, či už je to z dôvodov spojených s chýbajúcimi prostriedkami, alebo z iných dôvodov.

62 Preto systém vrátenia daní vybratých v rozpore s právom Únie, ako je systém stanovený v článku XV OUG č. 8/2014 a nariadením č. 365/741/2014, nadmerne sťažuje uplatnenie práv priznaných právnym poriadkom Únie a nespĺňa povinnosť prináležiacu členským štátom zaručiť takýmto právam plný účinok.

63 Rumunská vláda sa obmedzuje na to, že zavedenie takého systému odôvodňuje hlavne existenciou ekonomických ťažkostí a patovou situáciou na inštitucionálnej úrovni súvisiacich so skorým výkonom vykonateľných súdnych rozhodnutí týkajúcich sa vrátenia daní vybratých v rozpore s právom Únie.

64 V tejto súvislosti pritom stačí pripomenúť, že členské štáty, ktoré vybrali dane v rozpore s právom Únie, majú vzhľadom na judikatúru pripomenutú v bode 37 tohto rozsudku povinnosť vrátiť ich spolu s úrokmi. V tomto ohľade nemožno pripustiť, ako to v podstate uviedol generálny advokát v bode 47 návrhov, aby sa členský štát v postavení dlžníka v takom spore, ako je spor vo veci samej mohol dovoľávať nedostatku prostriedkov na odôvodnenie nemožnosti vykonať súdne rozhodnutie, ktorým sa osobe podliehajúcej súdnej právomoci priznáva právo založené na právnom poriadku Únie.

65 Rovnako procesná autonómia priznaná členským štátom v súvislosti s prijímaním procesných postupov upravujúcich vrátenie daní vybratých v rozpore s právom Únie spolu s príslušnými úrokmi nemôže siahať až k tomu, aby im umožnila prakticky znemožniť alebo nadmerne sťažiť uplatnenie takýchto práv z dôvodov súvisiacich s ťažkosťami s vykonaním alebo čisto ekonomických dôvodov.

66 Z toho vyplýva, že zásadu efektivity treba vykladať v tom zmysle, že jej odporuje systém vrátenia daní vybratých v rozpore s právom Únie spolu s úrokmi, ktorých výška bola určená vykonateľnými súdnymi rozhodnutiami, ako je systém dotknutý vo veci samej, ktorý stanovuje, že vrátenie týchto daní sa rozloží na obdobie piatich rokov, a podmieňuje vykonanie týchto rozhodnutí disponibilitou prostriedkov vybratých ako iná daň, bez toho, aby osoba podliehajúca súdnej právomoci mala možnosť donútiť orgány verejnej moci splniť svoje povinnosti, ak ich neplnia dobrovoľne.

67 Pokiaľ ide v druhom rade o články 1 až 3 OG č. 22/2002 a článok 10a nariadenia č. 2336/2011, teda o právnu úpravu, ktorá sa podľa vnútroštátneho súdu uplatňuje na vec, ktorú prejednáva, za predpokladu, že sa neuplatnia článok XV OUG č. 8/2014 a nariadenie č. 365/741/2014, tento súd bez ďalších spresnení uvádza, že uplatnenie tejto právnej úpravy by oneskorilo alebo znemožnilo účinné vrátenie súm, ktoré dlhuje orgán verejnej správy.

68 Nezdá sa však, že by lehota šiestich mesiacov, ako je lehota stanovená článkami 2 a 3 OG č. 22/2002, priznaná orgánu verejnej moci na to, aby dobrovoľne splnil svoje povinnosti podľa exekučného titulu, sama osebe nadmerne sťažovala uplatnenie práv, ktoré osobám podliehajúcim súdnej právomoci vyplývajú z práva Únie. Okrem iného je týmto osobám podliehajúcim súdnej

právomoci dovolené po uplynutí tejto lehoty za?a? exekučné konanie vo?i orgánu verejnej moci, ktorý je dlžníkom, ak si v lehote stanovenej na dobrovo?ný výkon nesplní svoje povinnosti.

69 Ako pritom uviedla žalobky?a vo veci samej, pokia? taká vnútroštátna právna úprava, ako sú ?lánky 1 až 3 de OG ?. 22/2002 a ?lánok 10a nariadenia ?. 2336/2011, predlžuje výkon súdneho rozhodnutia týkajúceho sa práv založených na právnom poriadku Únie nad rámec lehoty šiestich mesiacov stanovenej v ?lánkoch 2 a 3 OG ?. 22/2002 už z dôvodu, že v rozpo?te ur?enom na vrátenie takých súm chýbajú prostriedky, pri?om osoba podliehajúca súdnej právomoci nemá možnos? donúti? orgány verejnej moci splni? svoje povinnosti návrhom na opatrenie spo?ívajúce v zaistení alebo inými prostriedkami s cie?om zaru?i?, že orgány verejnej moci si splnia povinnosti, ktoré sú stanovené vo vnútroštátnom právnom poriadku, taká právna úprava nemôže zodpoveda? požiadavkám zásady efektivity, pretože nadmerne s?ažuje, prípadne prakticky znemož?uje vrátenie dane. Vnútroštátnemu súdu prináleží overi?, ?i v konaní vo veci samej ide o tento prípad.

70 Bez oh?adu na uplatnite?nos? ustanovení Charty na právny stav, ako je ten, o ktorý ide vo veci samej, ktorý patrí do pôsobnosti práva Únie v rozsahu, v akom sa predmet sporu vo veci samej týka vrátenia dane vybratej v rozpore s ?lánkom 110 ZFEÚ a v akom majú ?lenské štáty v zmysle judikatúry pripomenutej v bode 37 tohto rozsudku povinnos? vráti? túto da? spolu s príslušnými úrokmi, nie je nutné skúma? otázky vnútroštátneho súdu v súvislosti s ustanoveniami Charty, vzh?adom na to, že informácie, uvedené vyššie, tomuto súdu umož?ujú vo veci rozhodnúť.

71 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že:

- zásada lojálnej spolupráce sa má vyklada? v tom zmysle, že bráni tomu, aby ?lenský štát prijal ustanovenia, na základe ktorých vrátenie dane, ktorú Súdny dvor rozsudkom vyhlásil za da? v rozpore s právom Únie alebo nezlu?ite?nos? ktorej s týmto právom vyplýva z takého rozsudku, podlieha podmienkam týkajúcim sa osobitne tejto dane, ktoré sú nevýhodnejšie než tie, ktoré by boli na také vrátenie uplatnite?né, keby tie nevýhodnejšie neexistovali, pri?om dodržanie tejto zásady v prejednávanej veci prináleží overi? vnútroštátnemu súdu,
- zásada ekvivalencie sa má vyklada? v tom zmysle, že bráni tomu, aby ?lenský štát stanovil nevýhodnejšie procesné postupy pre žiadosti o vrátenie dane založené na porušení práva Únie, než sú postupy, ktoré sa uplat?ujú na podobné žaloby založené na porušení vnútroštátneho práva. Prináleží vnútroštátnemu súdu, aby vykonal overenia potrebné na zaru?enie, že bude táto zásada dodržaná, pokia? ide o právnu úpravu uplatnite?nú v spore, ktorý prejednáva,
- zásada efektivity sa má vyklada? v tom zmysle, že jej odporuje systém vrátenia daní vybratých v rozpore s právom Únie spolu s úrokmi, ktorých výška bola ur?ená vykonate?nými súdnymi rozhodnutiami, ako je systém dotknutý vo veci samej, ktorý stanovuje, že vrátenie týchto daní sa rozloží na obdobie piatich rokov, a podmie?uje vykonanie týchto rozhodnutí disponibilitou prostriedkov vybratých ako iná da?, bez toho, aby osoba podliehajúca súdnej právomoci mala možnos? donúti? orgány verejnej moci splni? si svoje povinnosti, ak ich neplnia dobrovo?ne. Vnútroštátnemu súdu prináleží overi?, ?i taká vnútroštátna právna úprava, aká by sa uplat?ovala vo veci samej, keby neexistoval takýto systém vrátenia dane, zodpovedá požiadavkám zásady efektivity.

O trovách

72 Vzh?adom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vz?ahu k ú?astníkom konania vo veci samej inciden?ný charakter a bolo za?até v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré

vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účasníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol takto:

Zásada lojálnej spolupráce sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby členský štát prijal ustanovenia, na základe ktorých vrátenie dane, ktorú Súdny dvor rozsudkom vyhlásil za dať v rozpore s právom Únie alebo nezlučiteľnosť ktorej s týmto právom vyplýva z takého rozsudku, podlieha podmienkam týkajúcim sa osobitne tejto dane, ktoré sú nevýhodnejšie než tie, ktoré by boli na také vrátenie uplatniteľné, keby tie nevýhodnejšie neexistovali, , pričom dodržanie tejto zásady v prejednávanej veci prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.

Zásada ekvivalencie sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby členský štát stanovil nevýhodnejšie procesné postupy pre žiadosti o vrátenie dane založené na porušení práva Únie, než sú postupy, ktoré sa uplatňujú na podobné žaloby založené na porušení vnútroštátneho práva. Prináleží vnútroštátnemu súdu, aby vykonal overenia potrebné na zaručenie, že bude táto zásada dodržaná, pokiaľ ide o právnu úpravu uplatniteľnú v spore, ktorý prejednáva.

Zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že jej odporuje systém vrátenia daní vybratých v rozpore s právom Únie spolu s úrokmi, ktorých výška bola určená vykonateľnými súdnymi rozhodnutiami, ako je systém dotknutý vo veci samej, ktorý stanovuje, že vrátenie týchto daní sa rozloží na obdobie piatich rokov, a podmieňuje vykonanie týchto rozhodnutí disponibilitou prostriedkov vybratých ako iná daň, bez toho, aby osoba podliehajúca súdnej právomoci mala možnosť donútiť orgány verejnej moci splniť si svoje povinnosti, ak ich neplnia dobrovoľne. Vnútroštátnemu súdu prináleží overiť, či taká vnútroštátna právna úprava, aká by sa uplatňovala vo veci samej, keby neexistoval takýto systém vrátenia dane, zodpovedá požiadavkám zásady efektivity.

Podpisy

* Jazyk konania: rumunčina.